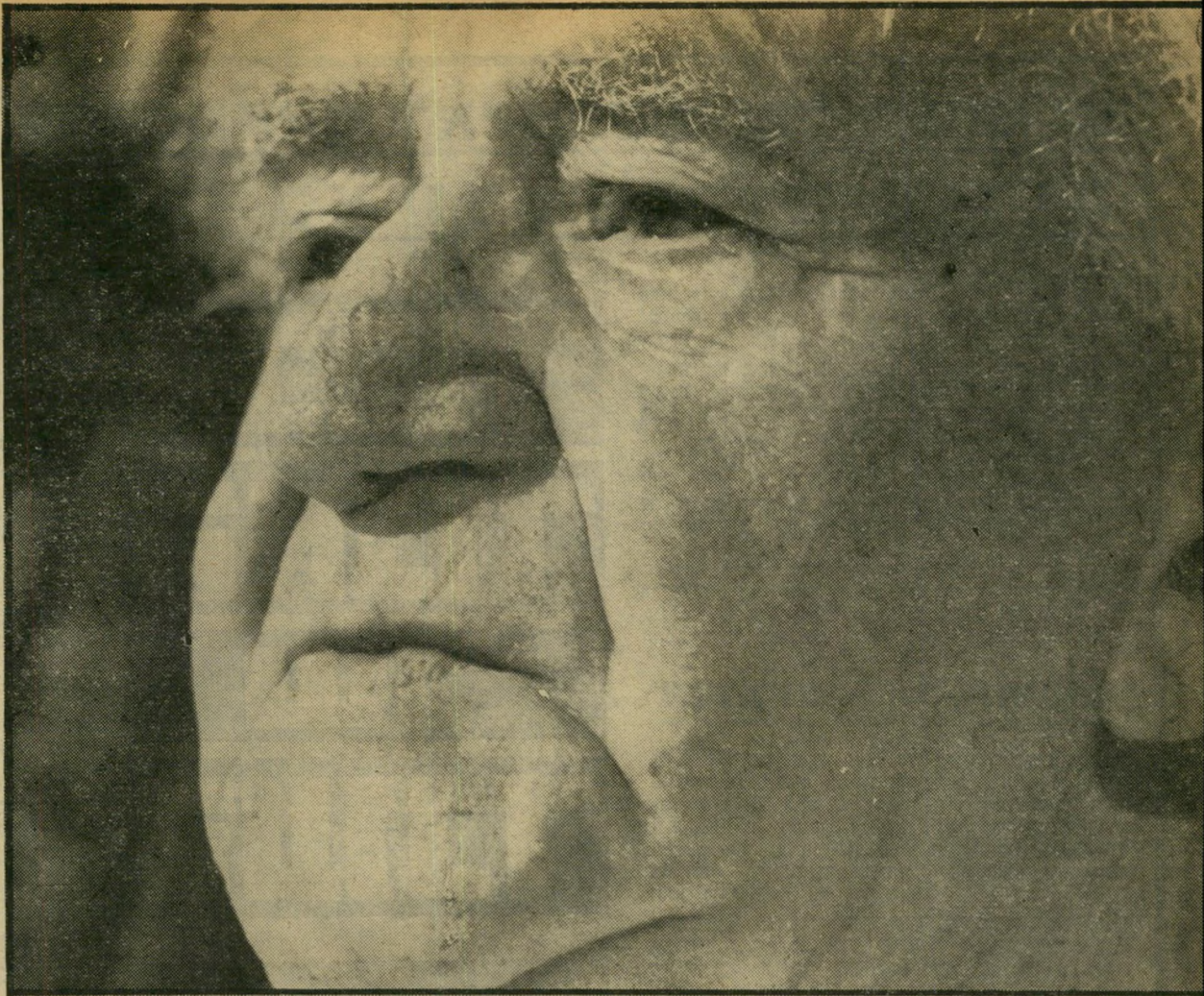

בגין אר על
בן-גוריון שהוא
רק „הכריז על
המדינה” - בעמודים
אלה משיב דוד
בן-גוריון על
טענותיו של מי
שירש אותו על
כס ראש-הממשלה

בן-גוריון עונה

איפה היו כל צבא הגיבורים והלוחמים של חגיגי ההסתדרות-הציונית-החדשה? איפה הנשק שנתנו והכינו לעם היהודי? איפה האוירונים, התותחים, מכונות היריה, אוניות המילחמה שרכשו? איפה בתי-חרושת לנשק שהם הקימו? ואיפה הכספים שהם אספו למטרות אלה? מדוע לא נמסר הכסף להגנת היישוב כשהיה בו צורך? מה עשתה סוכף-תנועה זו ומה יצרה ומדוע נעדר מקומה בהגנת היישוב? אינני רוצה לקפח את שכרם על מה שעשו, והם עשו משהו ביפו ובירושלים. אינני יודע אם הם מבינים מה זה איסטרטגיה צבאית, אבל יש איסטרטגיה אחת שהם באמת בקיאים בה. זוהי איסטרטגיה של הפגנה ופירסומה. את קומץ האנשים שהיה להם הם ריכזו במסגרת האיסטרטגיה שגייסו הנוחים לפירסום ולרקלאמה, בערי ירושלים ותל-אביב. המנהיג של תנועת החרות התפאר בצבאות האדירים של הירגון הצבאי הלאומי. היכן היו צבאות אלה כשהיישוב כולו עמד במערכת חיים ומוות? היכן היה נשקם?

● לא אתה, אדוני

בן-גוריון ב־17 באוקטובר 1950 (עמודים 37-38)
 מר בגין חזר כמה פעמים על אשמה כבדה ונוראה, שאנו משתמשים בחוקים נאצים ובחוקים גרועים מחוקים נאציים. דברים אלה שופכים קצת אור על מקור תנועתו של מר בגין.
 לא אתה, מר בגין, תפסול אותנו בנא-ציזם, לא אתה, אדוני, תמהני על מר בגין, האם אין הוא מבין שבכנסת אינו יכול לנהוג מינהג אסיפה פומבית? באסיפה פומבית הוא יכול לספר מעשיות, כי אין איש שיענה לו. כלום אינו יודע שבכנסת לא ידבר רק במונולוגים?

● לא לחל את השם

בן-גוריון בתשובה לנאומיהם של בגין ופרץ ברנשטיין (מנהיג הציונים הכלליים) ב־15 בנובמבר 1955 (עמודים 284-283)

בענייני מילחמה, ואני נענה להם ומכיר בזכותם המוסרית, אם זה בן של חייל, אם של חייל, אם של חיל או חייל. אינני מכיר בזכות זו של מר בגין. הוא אינו בן של חייל, הוא לי יכול עדיין להיות אב של חייל, הוא גם, לפי מיטב ידיעתי, איננו חייל, ולא היה חייל בצבא ההגנה לישראל.

קריאות מספפלי חרות: הוא היה דויד הכהן ("ח"כ מפא"י): הוא היה משתמש.

דויד בן-גוריון: ב־15 במאי היינו עצמאיים ולא צריך היה איש להתחבא מהשילטון המנדטורי. אז החלה הפלישה, והמילחמה נגד הפלישה נמשכה עד ה־7 בינואר 1949, בהפסקת שונות. אינני יודע וגם לא התעיייתי לדעת, איפה היה מר בגין כל אותו זמן ומה עשה, אבל אני יודע איפה לא היה ומה לא עשה. הוא לא היה עם אלה שלחמו על חרות ישראל, על עצמאותנו ועל הצלחתנו. הוא לא השתתף במערכה.

אין לי כרגע שום טענות אליו. לפני הבחירות לכנסת הוצא חוק של חגיגה וחוק חל גם על מר בגין. אבל אינני מכיר בזכותו לחקור ולשאול, ומפני חוק החגיגה לא אשאל אותו שאלות אישיות. אנחנו, אנשי התנועה הציונית הישנה, אנחנו לא יודעים מה זה צבא ומה זה נשק, מה זה זיון ומה זה מילחמה. אנחנו הננו „צמחונים" ועוסקים כל ימינו ברכיית פרקעות, בעבודות חקלאיות, בהתיישבות, בבניין כפרים, בתי-חרושת, בתי-ספר, בהגנה, במיפעל ובניין, שהיו לצחוק ולקלס בפני אנשי חרות ומוריהם. אולם ההסתדרות-הציונית-החדשה? עסקה כל ימיה ב־צבא ובנשק, בזיון ובמילחמה. זו היתה הסתדרות עצמאית עם קרנות משלה, להסייג דורות זו היו גנרלים ומצביאים, נציבים ומפקדים, ברשותה וברשות יורשיו היו קרנות עולמיים: קרן תל-יזרעאל וספר הברזל, „איפה הצבאות אשר הם אירגנו? איפה הנשק אשר הם רכשו? איפה הלוחמים שהם חניכּו? מדוע נעלמו כל אלה בשעה שהיישוב עמד בפני סכנת כליון והשמדה?

* אחד מגילגולי התנועה הרביזיוניסטית.

לדרוש בתוקף הכרות המדינה, למען ש־ראש-הממשלה יהיה יותר תקיף בריבו עם חברי-מפלגתו, שהתנגדו להכרזה. „מקורב" זה הוא פרי דמיונו הפורה של מר בגין. לראש-הממשלה לא היה כל עניין לדעת, ולא יודע, מה שאומרים או לא אומרים אנשי אצ"ל בדבר הכרות המדינה.

● לא בעדלאידע

תשובת בן-גוריון לנאום של בגין ב־4 בינואר 1950 (עמודים 436-435)

מר בגין שמענו הפעם מיבצע רטורי, לא בלי כישרון, ולא בלתי-משעשע. אבל מר בגין היה צריך לדעת שהוא מדבר לא בעדלאידע, אלא בכנסת, וכשמדברים בכנסת נחוצה קצת ידיעת העניינים, קצת דברי אמת ואחריות. לצערי הגדול נעדרו כל אלה לגמרי הפעם הזאת...

ואיני מאשים את מר בגין, שהוא בודה בכוונה ובמוזד דברים לא נכונים, אבל נדמה לי, כי באופן אורגני הוא לא מסוגל להבחין בין דמיון למציאות. אני אמרתי שאני בוחר במדינה יהודית בחלק מן הארץ, מאשר בשלמות הארץ שיש בה רוב ערבי, באשר זוהי מדינה ערבית. מר בגין אמר שביקשתי מחרות לחוק את ידי ולהילחם נגד נסיון להוציא מידיו את ירושלים. זו הפעם השנייה, שמר בגין מספר שאני ביקשתי את עזרתו. בפעם הראשונה סיפר זאת בכנסת, בוויכוח על סקירתו בסוף נובמבר, שלפני הכרזת המדינה ביקשתי את עזרת חרות לחוק את ידי נגד חברי, אמרתי אז שאין לדבריו שחר, והוא טען שיוכיח דבריו במיסמכים, ואני עדיין מחכה למיסמכים המובטחים.

גם הפעם טען שיוכיח דבריו בפרוטוקול קולים — בבקשה, תשיג את הפרוטוקול ותוכיח זאת.
 אבל הדברי העיקרי, שבו התרחק מר בגין מהאמת ודיבר כיד הדמיון הטובה עליו, היה בסיפורו תולדות מילחמת השיח' רור... מר בגין אמר: „אנחנו דורשים חקירה ודרישה, אנחנו דורשים ונשובה". יש גם יחידים שאני מכיר בזכותם המוסרית לפנות אלי בתביעות או בשאלות

לפני כמה שבועות עורר ראש-הממשלה של מנחם בגין סערה, כאשר הצהיר כי לדעתו דויד בן-גוריון, מי שהיה ראש הממשלה ושר-הביטחון הראשון של מדינת-ישראל, לא היה זה שהקים את המדינה.

להגנת זכר פעליו של בן-גוריון יצאו אישים שונים, ביניהם אף שר-החוץ בממשלתו של בגין, משה זיין, בבגין תמכו מי שהיה הרמטכ"ל השני של צה"ל בת-קופת בן-גוריון, סגן ראש-הממשלה ייגאל ידון, ונכדו של בן-גוריון, יריב בן-אליעזר. „העולם הזה" מביא כאן את תשובתו של בן-גוריון עצמו לדברים אלה של ראש-הממשלה. כל המובא כאן הן ציטטות מדוייקות מדברי דויד בן-גוריון, שנאמרו מעל בימת הכנסת ונרשמו בדברי-היחכנסת.

● אין שם עברי

דויד בן-גוריון ב־21 בנובמבר 1949, בתגובה על הנאום הראשון של בגין ששמו בן-גוריון מפניו של בגין (עמודים 126-125 בדבריי-הכנסת):

...אם כי שמעתי מר בגין בפעם הראשונה, לא היה הנאום חדש בשבילי. שמעתי תי נאומים כאלה — לא בעברית ולא בארץ זו — לפני כמה שנים. עוד לפני מילחמת-העולם השנייה... הצטערתי צער רב על שבתוכנו נשמעים נאומים כאלה. אני מצטער לציין שגאון זה הוכיח, שמנהיגה של חרות לא למד כלום ולא שכח כלום. מאז הופיעו אנשי אצ"ל מעבר למחנה של התנועה הציונית ושל היישוב המאורגן.

נאום זה היה מאלף בשבילי מבחינה אחת. הוא לא השאיר בלבי שמץ של ספק בדבר מהותה של התנועה, שהגואם עומד בראשה. מהות זו אין לה שם עברי, ואתם יודעים שאיני אוהב להשתמש במונחים לועזיים.

חברי-הכנסת בגין היה לו צורך לספר מעשה פיקנטית על הימים שלפני הכרות המדינה, שכאלו אדם אחד, ממקורביו של ראש-הממשלה, ביקש מאנשי אצ"ל